

14 Σεπτεμβρίου 2014

Η αδελφή μου...

/ [Γενικά](#)

του Σταύρου Ζουμπουλάκη (Η αδελφή μου..)

Αγαπημένοι φίλοι με βοήθησαν να δω κάτι που ήταν ολοφάνερο αλλά που εγώ, τυφλωμένος από τον πόνο, δεν έβλεπα, ότι δηλαδή η αδελφή μου, παρά την αρρώστια της(έπασχε από βαριάς μορφής επιληψίας), δεν ήταν διόλου ένας δυστυχισμένος άνθρωπος. Τους χρωστάω παντοτινή ευγνωμοσύνη.

Η Γιούλα υπέφερε μα δεν ήταν δυστυχισμένη. Το κριτήριο για να πεις ποιος είναι και ποιος δεν είναι δυστυχισμένος είναι πάντα η χαρά. Η Γιούλα, χαιρόταν την ζωή της. Είχε πολύ περισσότερη χαρά από τους πιο πολλούς υγιείς. Από την στιγμή που περνούσαν οι κρίσεις, από το άλλο ακριβώς λεπτό, ξανάμπαινε φουλαριστή στην ζωή.

Χαιρόταν με το πιο μικρό και ασήμαντο πράγμα. Της άρεσε να της κάνουν δώρα, για να πάρει αυτή την χαρά. Χαιρόταν στην εκκλησία, στο σινεμά, στο θέατρο, στα μουσεία, στα εστιατόρια, παντού,. Χαιρόταν το διάβασμα και η μουσική. Χαιρόταν όταν βρισκόταν με παρέα, χαιρόταν και όταν ήταν μόνη. Όταν πήγαινε σινεμά ήταν για αυτήν ένα πανηγύρι: ετοιμαζόταν, διάβαζε για την ταινία, στολιζόταν, βαφόταν, προμηθευόταν σοκολάτες για το διάλειμμα.

Εκκλησία δεν πήγαινε τακτικά, της ήταν και δύσκολο, λόγω των φαρμάκων, να ξυπνήσει πρωί, όταν πήγαινε όμως ήταν εκεί με όλες τις ίνες του σώματος της, και χαιρόταν σαν μικρό παιδί. Δεν ξέρω απολύτως κανέναν άνθρωπο πού να μετείχε στην κοινή λατρεία του Θεού με τόση χαρά. Την χαροποιούσε ιδιαίτερα η ακολουθία του Μεγάλου Σαββάτου το πρωί, τη στιγμή του Ανάστα ο Θεός, τρελαινόταν από χαρά. Η χαρά είναι πνευματικό γεγονός. Προϋποθέτει την καλοσύνη και την αγάπη. Ο κακός δεν μπορεί ποτέ να είναι χαρούμενος-αυτή είναι και η τιμωρία του, η κόλαση του.

Η Αδελφή μου, Σ. Ζουμπουλάκη Σελ.53-54

Πηγή: plibyos.blogspot.gr